

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

[Βιβλία δια οικογενειακή και παιδική εκδοχή υπό της Διευθύνσεως της Διαπλάσεως και πολυλόγημα εις τὰ Γραφεῖον αὐτῆς.]

Ο Ἀγροτικός Οικισμός... Οἰκογενεῖς ἐκ τῶν Γαλλικῶν...

Η Ἀνθοῦλα... Χαρειστάτον καὶ ἠθικώτατον διήγημα...

Βασιάν Ζερὰν... Περιήγησις εἰς τὸν Κανασον...

Εἰς τὴν Θάλασσαν... Μυστήριον κατὰ τὸν Μήτηρ-Ρήθ...

Τὸ Θῆμα τοῦ Φθόρου... Μυστήριον ἐξελληνισθὲν...

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐδεδίου... Μεταφρασθέντες...

Η Μαροῦσία... Διήγημα Ρωσικῆς ὑποθέσεως...

Η Μοῦσα τῶν Παίδων... Τόμος περιέχων 150 ποιήματα...

Η Νίνα... Διήγημα ἐξελληνισθῆναι...

Παιδικὸν Διάλογον... ὑπο Αἰμιλίον Ἐμπαρμένον...

Σειρὰ πρῶτη... περιέχουσα 13 διαλόγους...

Σειρὰ δευτέρα... περιέχουσα 10 πατριωτικῶς διαλόγους...

Παιδικὸν πνεῦμα... συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδοπούλου...

Οὐρεσιώλης... ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ...

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν...

Παράνομα περί μη λήψεως φύλλων γινόμενα...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΕΞΗΡΗΣΕΙΣ

Αἰ λέξεις στέλλονται μέχρι 18 Ἀπριλίου...

233. Αεξήγριφος... Τὸ πρῶτον αὐτοκράτορα Ῥωμαίων φανερώνει...

234. Συλλαβόγριφος... Γράμμα κ' ἔγω γράμμα καὶ σὺ...

235. Στοιχειόγριφος... Ὅπως εἶμαι ἐν μ' ἄφισκε τὴν ζωὴν σου ἀφαίρων...

236. Στοιχειόγριφος... Διῶζε πῖ καὶ βάλε λά...

237. Αὐνίγμα... Ἄρχω εἰς Ἀλικαρνασσόν, εἰς Ῥόδον καὶ Ῥωσίαν...

238. Δημιῶδες αὐνίγμα... Μία βαρκοῦλα φορτωμένη...

239. Μωσαϊκόν... Τὸ πρῶτόν μου ἰς τὴν ἐκκλησίαν εὕρισκεται κλει-

240. Κυβόλεξον... Διὰ τῶν κάτω γραμμάτων νὰ σχηματισθῇ...

241. Σταυρός... Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΕΒΗΠΛΑΝΟΡΣΤ...

242. Ἱστορικὴ ἐρώτησις... Ποῖος Ῥωμαῖος αὐτοκράτωρ θηθήσκειν εἶπε...

243-245. Κεκρυμμένα ὀνόματα νήσων...

246-251. Μαγικὴ συλλαβή... Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς γράμματος οἰουδὴπο-

252-255. Μεταμορφώσεις... 3) ὁ Χάρων, διὰ 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ δαίμων...

256. Φωνηεντόλεπον... Π-δν-πτ-λγ-πτ-ρβδς...

257. Ἑλλιποσύμφωνον... Ου-ε-ω-ο-ω-ο-ε-ω-ε-ω-ο-ο-ου...

258. Γρόφος... Ὄγκα κισφὸ μῶλων...

259. ΑΥΣΕΙΣ... τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων...

260. ΑΙΤΙΑ 116 ΜΗΤΗΡ... ΑΙΤΙΑ ΟΣ ΤΟΣ...

261. ΑΙΤΙΑ 117... Σ ΚΙΑ Θ Ο Σ ΤΟΣ...

262. ΑΙΤΙΑ 118-119... Σ ΚΙΑ Θ Ο Σ ΤΟΣ...

263. ΑΙΤΙΑ 120... ΑΙΤΙΑ 121...

264. ΑΙΤΙΑ 122... ΑΙΤΙΑ 123...

265. ΑΙΤΙΑ 124... ΑΙΤΙΑ 125...

266. ΑΙΤΙΑ 126... ΑΙΤΙΑ 127...

267. ΑΙΤΙΑ 128... ΑΙΤΙΑ 129...

268. ΑΙΤΙΑ 130... ΑΙΤΙΑ 131...

269. ΑΙΤΙΑ 132... ΑΙΤΙΑ 133...

270. ΑΙΤΙΑ 134... ΑΙΤΙΑ 135...

271. ΑΙΤΙΑ 136... ΑΙΤΙΑ 137...

272. ΑΙΤΙΑ 138... ΑΙΤΙΑ 139...

273. ΑΙΤΙΑ 140... ΑΙΤΙΑ 141...

274. ΑΙΤΙΑ 142... ΑΙΤΙΑ 143...

275. ΑΙΤΙΑ 144... ΑΙΤΙΑ 145...

276. ΑΙΤΙΑ 146... ΑΙΤΙΑ 147...

277. ΑΙΤΙΑ 148... ΑΙΤΙΑ 149...

278. ΑΙΤΙΑ 150... ΑΙΤΙΑ 151...

279. ΑΙΤΙΑ 152... ΑΙΤΙΑ 153...

280. ΑΙΤΙΑ 154... ΑΙΤΙΑ 155...

281. ΑΙΤΙΑ 156... ΑΙΤΙΑ 157...

282. ΑΙΤΙΑ 158... ΑΙΤΙΑ 159...

283. ΑΙΤΙΑ 160... ΑΙΤΙΑ 161...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τῶν Ὑπουργείων τῆς Παιδείας ὡς καὶ τῆς Ἐκκλησίας...

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ... ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ...

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ... Έν Ἑλλάδι λ.π. 15...

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚ Τ. ΜΑΛΩ... ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.

Αἰσθησις θερμότητος ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐξήγειρε τὴν Πετρίναν...

τὴν κεφαλὴν τοῦ παρὰ τὴν κεφαλὴν της, θωπεύουσα αὐτὸν...

καταληφθεῖσα ὑπὸ ἀδυναμίας ἠναγκάσθη νὰ καθίσθη...

Ἡθεσάνθη γλώσσαν μεγάλην ἐπὶ τοῦ προσώπου της...

Ἡθελήσε νὰ παραμερίσθη, ἀλλ' ἠρθάνθη γλώσσαν μεγάλην ἐπὶ τοῦ προσώπου της...

καὶ εἶδεν ἀμυδρῶς μεγάλην κεφαλὴν τριχωτὴν κύπτουσαν ἐπ' αὐτῆς.

καρπον ἄξυεκτον, οὐ αἰ πλευραὶ ἐστολιζοντο...

Καὶ περιέβαλε τὸν τράχηλόν του δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν της...

Ἡ Παιδίνα εἶδεν ὅτι ὁ Παιδίναρὰς δὲν εἶχεν οὐτέ λεπάδια οὔτε φορβειάν...

«Πρόσμενε, κορίτσι μου, πρόσμενε» εἶπεν ἡ Παιδίνα...

Καὶ εἶπε ὁ Παιδίναρὰς: «Ὅταν σὰς ἐπούλησα τὸν Παιδίναρὰν...

καὶ ἀφαιρῆσθαι τὴν καρποσυρίγγαν ἀπὸ τῶν χειρῶν της...

«Πιὲ μιά καλὴ γουλιὰ, θὰ σε δυναμώσῃ.» Ὀντως ἡ «καλὴ γουλιὰ»...

Ὁ Παιδίναρὰς εἶδεν ὅτι ὁ Παιδίναρὰς δὲν εἶχεν οὐτέ λεπάδια οὔτε φορβειάν...

«Κάπου σε εἶδα; εἶπε. — Ὅταν σὰς ἐπούλησα τὸν Παιδίναρὰν...

«Ὁταν σὰς ἐπούλησα τὸν Παιδίναρὰν, εἶπεν ἡ Παιδίναρὰς...

Ἐκ τῶν τυπογραφειῶν τῶν καταστημάτων Ἀλέξη Κωνσταντινίδου 1895—3717

και φυλάττομεν φρουράν. Όταν παιζόμεν δραματάκια, έν από ήμäs βάζει φωτιάν είς έν μικρόν κανόνι, έν άλλο προποιείται τόν νεκρόν, άλλα φορτώνουν τόν σκοτωμένόν είς έν αμαξάκι και πηγαίνουν νά τον θάψουν· έξαφνά όμως ακούεται ένα πρόσταγμα, ό νεκρός ανασταίνεται μέσα 'ς τόν νεκροκρέββατό του και αρχίζει νά γλυκοκελαδή.

"Ηθελα νά εξακολουθήσω ακόμη . . . αλλά . . . αλλά . . . είδα τόν θανάσιμον έχθρόν μου . . . και ή καρδιά μου κτυπά δυνατά . . . και νομίζω ότι θάποθάνω. "Ω, Θεέ μου, δικιά έπλασε τούς γάτους είς τόν κόσμον; Δύο φλογερά μάτια με παραμονεύουν . . . ζαρώνομαι είς τόν βάθος του κλωβίου μου. . . Δια τόν πιστόν τής αντιγραφής και τελειώνω όπως όπως τήν επιστολήν

μου . . . "Αχ! Πώς κτυπά ή καρδιά μου. Με τήν θερμήν παράκλησιν νά μας αγαπάτε σεις τούλάχιστον, καλά παιδάκια. Διατελώ προθυμότατον είς κελάδημα Κανάριον. Διά τόν πιστόν τής αντιγραφής. ΑΙΜ.—ΕΙΜΑΡ.

ΠΟΝΕΤΙΚΗ ΚΑΡΔΙΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΣΠΛΑΓΧΝΑ και σκληρά είνε τά παιδιά που βασανίζουν τά ζώα. Τά βλέπω είς τούς δρόμους, τά κακά αυτά παιδιά, διότι είνε παιδιά τών δρόμων, κακομαθημένα, χωρίς ανατροφήν.

"Ισως κανείς δέν είπε είς αυτά ότι είνε κακόν πράγμα αυτό που κάνουν· ότι είνε βαρβαρότης νά διασκεδάζου'ν με τόν πόνον ενός σκύλου, μιάς γάτας, ενός πουλιού.

"Ισως κανείς δέν είπε είς τά δυστυχισμένα αυτά τά παιδιά τί είνε τó δρθόν και τί τó κακόν. Ποίός ξέρει; Ίσως είνε έρημα, και δέν έχουν κανένα νά τα συμβουλεύση.

Διότι δέν πιστεύω ότι καλά παιδιά με ανατροφήν, που ζουν μέσα είς οικογένειαν, και τα φιλου'ν τά χείλη της μητέρας των, και τα χαιδεύουν τά χέρια του πατέρα των, παιδιά με ευαίσθητη καρδιά εμπορούν νά είνε τóσον σκληρά, τóσον άκαρδα.

"Αν τυχόν είνε και τέτοια, είνε χειρότερα από τά έρημα και τά άπροστάτευτα· εκείνα κάμνουν τó κακό γιατί δέν τους είπε κανείς νά κάνουν τó καλό· αυτά κάμνουν τó κακό άν και ξέρουν τó καλό· άξίζει νά τα τιμωρή κανείς διπλάσια από τά πρώτα. Έγώ τέτοια παιδιά δέν τ' αγαπώ διόλου, διόλου. Τόν Λυσίμαχον όμως τόν αγαπώ. Ακούσατε διατί.

Τó περασμένο καλοκαίρι είχαν πάγη είς τó κτημά των είς τήν Εύβοιαν. Μίαν ήμέραν, ενώ ό Λυσίμαχος εκάθητο είς τόν ίσκιον ενός δένδρου και ήκουε τó άεράκι νά ψιθυρίζη μέσα 'ς τά κλαδιά, και τά πουλάκια νά κελαδο'ν μέσα είς τó φύλλωμα, βλέπει ένα σκύλο που ήρχετο πρós τó μέρος του.

Είς τήν αρχή έφοβήθη μήν ήθελε νά τον δαγκάση; μήν ήτο λυσσασμένος; Γρήγορα όμως είδέ πως ό σκύλος ήτο ήσυχος, έπεριπατούσε σιγά, σιγά, εκούτσαινε ό άμοιρος, και εφαινετό πως έπονούσε πολύ. Όταν έφθασεν έμπρός είς τόν Λυσίμαχον εστάθη, και με τά μάτια του τά γλυκά, τά όποια είχαν πολλήν έκφρασιν, έπαρακαλούσε νά τον βοηθήση.

"Ο Λυσίμαχος έπλησίασεν άφοβα και είδεν ότι τó ένα πόδι του ήτο καταπληγωμένο· ποός τον εκτύπησε; τίνος ήτο; πόθεν ήρχετο; Τίποτε άπ' αυτά δέν εμπορούσε νά είπη ό δυστυχής, παρά μόνον ότι έπονούσε φοβερά.

"Ο Λυσίμαχος ελυπήθη τó δυστυχισμένο τó ζώον. — Στάσου! τώ λέγει· και τρέχει είς τήν στιγμήν είς τó έξοχικόν σπίτι των και φέρει νερόν καθαρόν και ένα σφουγγάρι και ένα πανί. Έπλυνε με προσοχή τήν πληγή και τήν έδεσε· έπειτα έπηρε τόν σκύλο μαζί του και του έδωσε νά φάγη και τον έβαλε είς μίαν άκραν νά ήσυχάση, που ήτο τóσον κουρασμένος. Τó έβαλε και ιατρικόν είς τó πόδι του και έπειτα από όλίγας ήμέρας έγινε καλά.

"Από τήν ήμέραν εκείνην ό εύγνώμων σκύλος δέν έφυγε από πλησίον του· ήλθε μαζί του είς τās 'Αθήνας· ή άφοσίωσίς του δέν περιγράφεται· όταν τον βλέπη νά έρχεται από τó σχολείον, τρέχει και τον υποδέχεται με πηδήματα και με φιλήματα. Τί καλύτεραν ανταμοιβήν της καλωσύνης του ήθελε ό Λυσίμαχος!

ΑΙ ΦΡΟΝΙΜΟΙ ΚΑΙ ΑΙ ΜΩΡΑΙ ΠΑΡΘΕΝΟΙ

Οί 'Ισραηλίται είχαν τήν συνήθειαν, ότε έγινετο γάμος, αί φίλοι και όμίληκοι της νέμφης νά προϋπαντώσι τόν νυμφίον όστις ήρχετο είς τήν οικίαν αυτής βαθείας ούσης της νυκτός· έφράτουν δέ είς τās χείρας των λύχνον.

"Ο 'Ιησους Χριστός όστις ενώριζε τά πάντα νά καθιστά διδασκαλικά είς τούς ανθρώπους, έλαβεν άφορμήν εκ τού ωραίου τούτου έθιμου και έπλασε τήν εξής παραβολήν:

"Η βασιλεία τών ουρανών, εϊπε, θά όμοιωθή πρós δέκα παρθένοισ, αί όποίαι λαβο'σαι τούς λύχνους των έξήλθον είς προϋπαντησιν τού νυμφίου· και αί μόνες πέντε εξ αυτών ήσαν φρόνιμοι, αί δ' άλλαι πέντε ήσαν μωραί· αί τελευταίαι αυται δέν έλαβον μαζί των έλαιον· αί φρόνιμοι όμως έλαβον πλην των λύχνων των και έλαιον είς τά δοχεία των. "Ο νυμφίος έβράδυνε νά έλθη και ενστάξαν όλαί και άπεκοιμήθησαν. "Αλλ' έν τώ μέσω τής νυκτός ήκούσθη έξαφνα δυνατή κραυγή:

"Ιδού ό νυμφίος έρχεται, εξέλθετε νά τον προϋπαντήσετε· τότε έσηκώθησαν όλαί αί παρθένοι και ήτοίμασαν τούς λύχνους των· αί μωραί είπον τότε είς τās φρόνιμους:

" Δότε και είς ήμάς από τó λάδι σας, διότι οι λύχνοι μας θά σβύσουν.

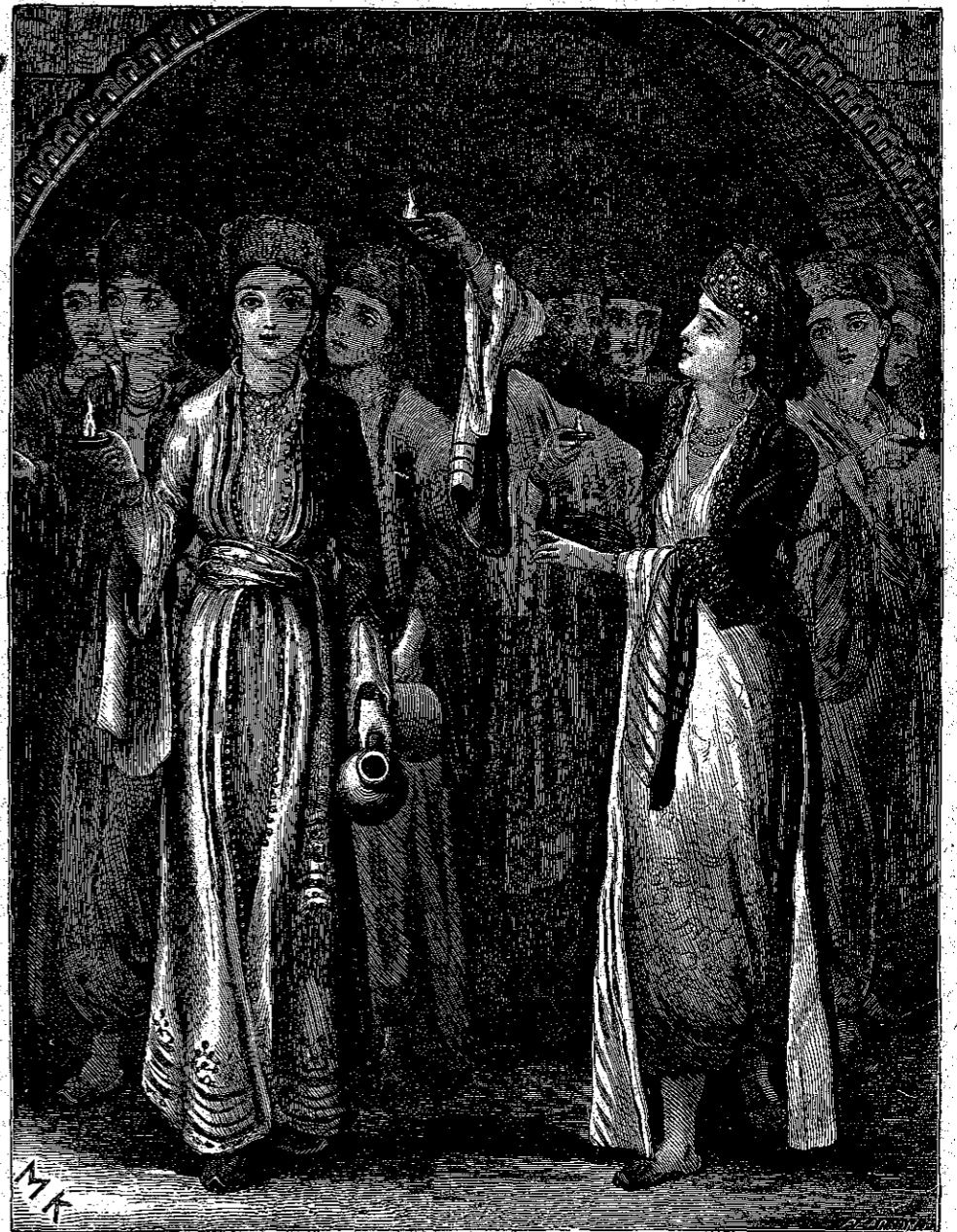
Αί δέ φρόνιμοι παρθένοι απήντησαν:

" Οχι, αυτό δέν γίνεται· διότι δέν θά φθάση ούτε είς ήμάς ούτε είς σας τó έλαιον· καλλίτερα πηγαίνετε εκεί όπου πωλο'ν λάδι και αγοράσατε.

Αυται έπήγον ν' αγοράσωσιν, άλλ' έν τώ μεταξύ ήλθεν ό νυμφίος· αί έτοιμοι εισήλθον μαζί του είς τήν οικίαν. "Αφ' ου παρήλθεν ώρα ήλθον και αί λοιπαί παρθένοι και έλεγον:

— Κύριε, Κύριε, άνοιξέ μας. "Ο δέ νυμφίος απεκρίθη: — Δέν σας γνωρίζω!

"Ο 'Ιησους διά της παραβολής ταύτης ήθέλησε νά διδάξη ότι πρέπει διά της άρετής και της αγαθότητος νά έτοιμασώμεν διά τήν μέλλουσαν ζωήν. Πολλοί άνθρωποι, αναβάλλουσι τήν διόρθωσιν των, όπως αί μωραί παρθένοι τήν

Αί δέκα παρθένοι

προμήθειαν τού έλαιου, και όταν έλθη ή ώρα νά παρουσιασθώσιν ενώπιον τού Θεού εύρίσκονται άνέτοιμοι.

Ο ΕΓΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ ΤΟΥ

(Ρωσσικόν διήγημα). [Συνέχεια 'Ιδε σελ. 78]

— "Ο Ματθής ύπεσχέθη προθύμως τó ζητούμενον.

Δέν είχαν ακόμη καταβή έν τού ύπερφού και κίνησις μεγάλη έγινεν είς τόν δρόμον. 'Ιππεύς τις έτρεχεν από φυτήρος, φωνάζων πρós όλους τούς χωρικούς, ότινες είχαν συνέλθη όπως άναμεινωσι τόν έπίσημον ξένον.

— Τόπον! Τόπον! Παραμερίσατε δεξιά! Παραμερίσατε άριστερά! Έρχεται

ό Διοικητής! Τόπον είς τήν Αύτου 'Εξοχότητα τόν Διοικητήν.

"Εν ώ δέ ώμίλει έστρεφε τόν ίππον του ότε πρós τούτο τó μέρος του δρόμου ότε δέ πρós εκείνο, ώστε μετ' όλίγον ούτος έμεινεν έν τώ μέσω ελεύθερος.

"Ολοι έφαινοντο πρόθυμοι νά υπακούσωσιν, έπειδή όμως και όλοι ήθελαν νά 'ιδωσι τόν πρίγκηπα, άλλοι άνερισχώντο είς τούς φράκτας, άλλοι είς τά δένδρα και όπου ήδύνατο ό καθείς.

Και είς τόν μικρόν οικίσκον μεγάλη ήτο ή άνησυχία. "Ο πάππος και ή μάμμη έδοθήον με σπουδήν τόν Ματθην νά φορέση τήν στολήν, τήν όποιαν είχαν εκβάλη από τó κιβώτιον. Τó στακτόχροον πανταλόμιον με τά γαλάζια σειρήτια ήτο τóσον πλατύ, ώστε ό Ματθής ήδύνατο νά εξαφανισθή όλος είς τόν ένα των

